

ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ

ХАЙНЦ

chitanka.info

С Хайнц се запознахме съвсем случайно в някакъв ресторант. Изглеждаше тих и замислен човек, немската войнишка униформа му стоеше някак непривично и чуждо. А когато ни запита за нещо на своя хубав френски език, ние веднага му отговорихме. Тия, които бяха окачили своето грозно знаме на Айфеловата кула, заговорваха на чужд език само при крайна нужда.

Хайнц започна да идва в нашето свърталище — отначало по-рядко, а след това почти всяка вечер, тъй като работеше в някакъв противовъздушен щаб и имаше доста свободно време. Той влизаше в заведението с неловка походка, измърморваше тихо своето „бон жур, камарад“ и сядаше край кръглата мраморна маса с такова виновно изражение, че на самите нас ни ставаше неудобно. И, слава богу, в това отделение на аперитива имаше само няколко маси, така че се примирявахме някак си с униформата му. Той пиеше бавно, мълчеше с часове и само от време на време се вслушваше в нашите оживени спорове.

— А, Брьогел! — възкликна той още първата вечер, като чу най-сетне някакво познато име.

— Да, вашият Брьогел — кимнах аз.

Лицето на Хайнц някак особено се оживи.

— Аз също съм художник — каза той и ми се стори, че нещо като руменина мина през лицето му.

Това малко ни учуди. Приличаше по-скоро на непризнат поет, който досажда със своите стихове на разните Гертруди и Лоти. Постепенно Хайнц ни разказа живота си. Най-интересното в тая оскъдна история беше това, че семейството му произхождало от Елзас и сам той имал доста френска кръв в жилите си. Хайнц ни съобщи това без никаква гордост, но и без съжаление, че е нарушил с нещо кодекса на най-чистата раса. Завършил бил художествена академия, рисувал по малко, но печелел хляба си като преподавател в някакво частно рисувално училище. Понастоящем живеел в Кьолн — с майка си и двете си сестри, които работели в някакво ателие за готови мъжки ризи. Не беше от богатите нашият Хайнц и това го направи по-симпатичен в очите ни, макар да носеше униформата, която ние с мъка понасяхме.

На следната вечер той ни донесе цяла папка скици и етюди. Ние ги разгледахме внимателно и ако не друго, поне узнахме маршрута на

неговата бойна част — Чехословакия, Румъния и на края България. Но скиците от Свищов и София бяха съвсем малко на брой — нямаше повече от месец, откакто зелените дивизии бяха прекосили страната ни.

— Доста бездарно — каза Богомил, който беше нашият специалист в тая област.

— По-тихо! — обади се някой.

— Какво тихо, та той не разбира ни дума български — каза друг. Но мене нещо ме глождеше:

— А бе де да го знаеш, може да се преструва...

— Ако се преструва — тъкмо ще си получи заслуженото! — каза Богомил намръщено.

През цялото време наблюдавах Хайнц, но той нито за миг не промени изражението си, което и без това не се отличавахе с някакво възгордяване. Не, навярно не знае български. Пък изглеждаше и твърде свенлив, за да бъде гестаповец. Минаха дни и ние съвсем се успокоихме. Хайнц познаваше отлично не само съвременната модерна живопис, но и съвременната литература и правеше преценки, които понякога ни смайваха, тъй като съвсем приличаха на нашите. Спомням си как една вечер доста безапелационно се произнесе за Бойер.

— Скучен — каза той. — Пък и реакционен на всичко отгоре...

Оо, реакционен!... Здравсти, Хайнц!... Дали пък под тая отвратителна униформа не се крие наш съмишленик?... Започнахме да го подпитваме внимателно, но той мълчеше. И това не беше малко поне не приличаше на тия кресльовци, които го бяха изпратили да завладява света.

Постепенно ние съвсем се отпуснахме.

Една вечер, докато си пиехме вкиселеното вино, Хайнц замислено каза:

— От утре се отменява затъмнението...

Наистина го отмениха. Беше пролет — топла и хубава, по „Царя“ като на някакъв голям празник бе излязъл хиляден народ. Ние се радвахме, но Хайнц ставаше все по-тъжен и по-тъжен, с потъмняло лице се взираше в момичетата с пролетни рокли, вслушваше се в лекомислената глъчка на тълпата.

— Вие сте щастливи — каза той най-сетне. — За вас войната свърши...

— А за вас, Хайнц?

— Не, за нас остава Англия — каза Хайнц. — А това ще бъде много трудно...

Ние се спогледнахме.

— На Хайнц му се ходи в Бритиш музеум — каза Богомил насмешливо.

— Да, наистина — отвърна Хайнц. — Но не на тая цена... И все пак нали войната трябва да свърши?

— С ваша победа — измърморих аз, но гласът ми навярно не е бил никак дружелюбен.

Хайнц се поизчерви.

— Аз разбирам — каза той тихо. — И вас разбирам... и доста неща разбирам. Само едно не разбирам — защо толкова жалите тая прогнила империя?

— Не, не я жалим, Хайнц — започнах аз.

И млъкнах, разбира се — френските думи нямаше да ми стигнат да довърша останалото. Богомил ми дойде на помощ:

— Кажи, Хайнц, какъв интерес имаме ние вместо една прогнила империя да се роди друга — съвсем млада и жизнена. Ти това ли предпочиташ?

Хайнц не отговори веднага.

— Не! — каза той най-после. — Но една английска победа ми се вижда невъобразимо далечна. А това значи океан от страдания за обикновените, невинни хора...

Ние не му отговорихме. Върнахме се отново в нашето свърталище, където ни чакаха другарите ни. Хайнц пи повече тая вечер и на края се поразвесели. Като човек с френска кръв в жилите си той пиеше само вино, пийваше добре, но не се напиваше. Само лицето му ставаше все по-румено и по-румено, очите му започваха да блестят и изобщо той загубваше съвсем своя вид на меланхоличен поет любител.

Тъй минаха още две седмици. Една вечер седяхме, както винаги, около кръглата маса и без настроение коментирахме новините. Тъкмо бяхме научили, че Шмелинг си бил счупил крака при десанта на остров Крит, но победоносните войски на фюрера и т.н.

— Хитлер се оказа невероятна алчна свиня! — обади се някой. — Но ще й застане все пак някой ден нещо на гърлото...

Хайнц ни погледна въпросително.

— Какво каза? — попита той.

Богомил беше доста кисел тая вечер.

— Каза, че Хитлер е свиня — отвърна той заядливо.

Лицето на Хайнц силно поруменя, очите му блеснаха.

— Ти си свиня! — възкликна той грубо.

Погледнахме го като втрещени — така ни смаяха думите му. Това ли беше Хайнц тихият, Хайнц хуманистът, с когото имахме, ако не друго, поне общи богове в изкуството? Мълчахме и не знаехме какво да кажем от изумление. Хайнц стана рязко от мястото си, тракна с токовете и без да каже нито дума, с твърда стъпка напусна заведението. Известно време всички мълчахме объркани.

— Показа си рогата най-сетне! — обади се някой с омерзение.

— Нали ви казах? — измърморих аз, макар нищо такова да не им бях казал.

Другите ме погледнаха ядосано.

— А кой го домъкна?... Нали ти го домъкна?

В известен смисъл това беше наистина така, но аз се обидих:

— Не съм го домъкнал, той сам се залепи за нас...

— Брьогел! — изръмжа някой. — Да пукне дано!...

— И изобщо най-добре е да си обираме крушите — каза друг. — Току-виж, че домъкнал някой немски патрул...

— Чак пък толкова! — измърмори Богомил неуверено.

— Нали го видя?... Тия идиоти свой собствен ум май никога не могат да имат...

Не си отидохме веднага, но за всеки случай сменихме заведението. Един следобед се отбих у Богомил, поговорихме за туй, за онуй, после отново се сетихме за Хайнц. Тежък удар ни беше нанесъл тоя глупак, от който ни беше трудно да се съвземем. Най-лошото беше това, че сам той бе породил у нас тия надежди. И наистина, къде бяха изчезнали милионите гласове на социалдемократите и комунистите? Не бяха ли се втели поне част от тях в армията? И нима беше възможно току-тъй да се изпарят? Не тлееше ли под зелените униформи една сила, която в най-решителния момент ще избухне? Отговорът, който точно от Хайнц бяхме получили, никак не ни утешаваше.

По едно време вратата се откряна, през прага подаде чипия си нос прислужничката.

— Батко, един човек те търси — каза тя.

— Какъв човек?

— Германец...

Спогледнахме се намръщени.

— Как го позна, че е германец? — попита Богомил.

— Ами с войнишки дрехи е — отвърна момичето.

— Ти каза ли му, че съм тука?

— Ами да — казах му...

Богомил изруга и стана от леглото, където се бе търколил с обувките си. Момичето виновно примигна. Той излезе и след малко се върна с Хайнц. Известно време тримата мрачно мълчахме.

— Дълга ви едно обяснение — обади се най-сетне Хайнц.

— Нищо не ни дължиш! — каза Богомил намръщено.

— Не, трябва да ме разберете! — каза Хайнц. — Както аз ви разбрах... Хитлер не е това, което казахте... Той не е прав наистина, за това не споря. И войната му не е справедлива. Но той е велик човек, това трябва да знаете. Всичко, което върши, е история... И е пожертвувал себе си за щастието на немския народ... Може да е неправилно, но е велико... И не може да се хвърля в...

Последната дума ми беше непозната.

— В какво?

— В калта! — преведе Богомил презрително.

Всичко това Хайнц бе казал бавно, като произнасяше точно и отчетливо думите. Навярно тая фраза бе предварително съчинил и искаше да я разберем напълно и точно. Ние мълчахме! И Хайнц мълчеше. Най-после той не се стърпя и каза:

— Мисля, че ме разбрахте?

— Да, Хайнц, напълно те разбрахме — отвърнах аз.

Тонът ми сякаш бодна нашия бивш приятел.

— Няма да ви досаждам повече — каза той и стана от мястото си.

Ние мълчахме. Хайнц бавно тръгна към вратата, но сега походката му не беше нито твърда, нито уверена. Плещите му бяха свити, червеният му войнишки врат бе потънал между тях, на темето му стърчеше жалко кичур рядка, пепелява коса. На прага той наложи кепето си и за последен път ни погледна. Някакво горчиво съжаление

се мярна в погледа му, сякаш се прощаваше завинаги с нещо свое. След това стисна устни и бързо се махна от вратата.

Не го видяхме повече. След един месец германските дивизии нахлуха в Съветския съюз.

И изминаха близо четири години от тоя злощастен епизод. През това време се случиха десетки грандиозни събития. Кафявият звяр се оттегляше бавно към своето леговище, като все още бясно ревеше и хапеше. Четирима от тия, които стояха около кръглата маса, вече бяха облекли военните дрехи и участваха в последния поход. Двамата с Иван редактирахме вестника на Първа българска армия, която се сражаваше на Унгарския фронт. Малко време имахме ние да участвуваме пряко в това сражение — така много бяхме отрупани с редакторска работа.

За пръв път помирирахме барут едва през мартенската офанзива на немците. Случихме се при Чекел — пръстта на експлозиите посипа нашите плещи, куршумите свиреха около непривикналите ни уши. Уви, при това първо сражение изпитахме и първата горчивина — трябваше да отстъпим. Отстъпвахме и ругаехме двамата с моя приятел, а немският огън шибаше нашите прикриващи части. После спряхме, но не успяхме да тръгнем отново напред — трябваше да се върнем в редакцията.

Нима това ще бъде целият ни боен актив? Не можехме да се помирим с тая мисъл. И когато в началото на април по целия Унгарски фронт започна настъпление, ние — двамата досадници — отново се появихме на бойната линия. Улисани в боевете, никой от командирите не искаше да ни вземе със себе си, всички мърмореха и ни отпращаха в някаква съседна част. Най-после над нас се съжали полковник Сапунов и ни взе в силната си немска кола. Не го познавахме дотогава, знаехме само, че ръководи нещо в разузнаването. Тъй или иначе, докато се вредим, пробивът беше извършен и сега се мотаехме с щаера в прахоляка на междуселските пътища като из истински лабиринт. Все още не се сражавяхме, но поне настъпвахме — това не беше малко.

— А бе какво ще се сражавате! — скара ни се полковникът. — Не се ли виждате, че нямате пушки...

Не само пушки, но и пистолети няхахме. Полковникът нареди да ни дадат по един автомат и набързо ни обясни как трябва да си служим с него.

— Че няма да свършите работа с това желязо — няма! — каза той. — Ами, дай боже, поне да не се избиеете...

Прав беше човекът. И досега се учудвам на търпението му да ни мъкне насам-натам и да отговаря на наивните ни въпроси. Беше мълчалив човек със загрижена физиономия — нещо, което съвсем не отговаряше на яката му фигура, на червендалестото му лице, на блясъка на черните му очи. И защо все шеташе в тила, нима го беше страх да се пхне в огъня?

Скоро трябваше доста скъпичко да платим за това наше глупаво съмнение. Боят се водеше за Чурго и тук немците, усташите и унгарските части оказваха яростна съпротива. Сутринта доведоха при полковника пленен унгарски войник и той загуби най-малко два часа да го разпитва в някакъв полуразрушен кантон. Когато излезе оттам, лицето му бе оживено, но щом ни видя, отново помръкна.

— А сега какво да ви правя? — измърмори той.

— Каквото досега сме правили, другарю полковник...

— Не е баш същото! — каза той сърдито.

После махна ръка и добави.

— Хайде, качвайте се!...

Бяхме шест души, без шофьора. Полковникът седеше на предното място, ние с Иван на последните. Пред нас бяха адютантът на полковника и двама автоматчици от охраната — две сериозни момчета, които се мръщеа, когато ние лекомислено се подхилвахме. Колата потегли бързо и скоро излезе на широкия път. По шосето фучаха камиони и моторизирани части, мотоциклетистите на щаба разнасяха напред-назад заповеди и донесения. Скоро Чурго се появи пред нас, целият обвит в прясна зеленина, някак си подозрително тих и спокоен. Едвам когато наближихме съвсем, чухме трясъка на минохвъргачките и късите, зли серии на тежките картечници. Там се водеше бой, и сериозен бой навярно, ако се съдеше по изобилната кървава диря на ранените.

— Нали искахте да се биете? — каза полковникът иронично. — Ще ви дадем тая възможност...

Но сега у нас като че ли нямаше някакъв особен ентузиазъм. Огънят се беше засилил, на всяка крачка виждахме убити — и наши, и чужди. И навярно всички пътища бяха силно минирани, защото няколко разбити камиони и каруци ни накараха да ги заобиколим през

канавките. Скоро влязохме в града и макар да не виждахме войници, струваше ни се, че се стреля от всички страни — стихийно и яростно. По едно време шофьорът спря, лицето му беше съвсем бледо.

— Давай, давай! — каза нетърпеливо полковникът.

Колата отново потегли. Къде искаше да отиде с нея тоя дяволски син — на самите немски позиции? Парче от мина разруши предното стъкло и едва не уби на място полковника. Колата вече не вървеше, а пълзеше. На няколко пъти трябваше да заобиколим трупове, проснати в грозни пози на широката улица. Усещах, че ми се гади, цветът ми навярно не е бил по-добър от тоя на нашия шофьор. И другите в колата мълчаха, само полковникът кой знае за къде бързаше с възбудено, зачервено лице. Имах чувството, че всеки миг някоя мина ще сложи край на нашето безсмислено пътешествие.

За щастие, един куршум проби резервоара и ние, щем не щем, спряхме. Измъкнахме се от колата и се прислонихме с облекчение зад една солидна стена. Видът на полковника беше нетърпелив.

— Тука наблизо е — измърмори той на себе си.

— Кое, другарю полковник?

— Немското комендантство! — отвърна той. — Автоматите в ръка и да вървим...

Потеглихме в боен ред — и с попресъхнали гърла, разбира се. След няколко пресечки излязохме на доста голям площад с градинка в средата. Напук на кръвта и на сражението пред нас бяха цъфнали с бели, невинни цветове няколко храста магнолии. Бойната линия се беше изместила напред, но все още отвсякъде се стреляше — даже в тила ни. Изглежда, че там бойците обезвредяваха отделни гнезда на съпротива. Лицето на полковника внезапно светна:

— Ето го!...

Обикновено жълто, двуетажно здание. Никакъв надпис. Прибягнахме дотам и влязохме в двора. Полковникът погледна входната врата и се обърна към адютанта:

— Всичко да се запечата!... И да се постави часови!... Никой няма право да влиза без мое разрешение!...

— Слушам, господин полковник!...

Моят приятел с лекомислието на цивилен навлезе в двора. Внезапно той спря и подскочи така рязко назад, сякаш беше настъпил змия.

— Обесен! — възкликна той.

Всички се втурнахме напред. Пред очите ни зееше широк, празен гараж, на напречната греда над входа висеше на тънко въже обесен немски войник.

Спрях поразен. Убити и мъртви бях виждал неведнъж, но обесен — за пръв път в живота си. Не можех да откъсна поглед от страшната гледка. Войникът беше без ботуши и колан, панталонът се бе смъкнал до сухите му бедра. Куртката му бе разкопчана, пагоните — скъсани. Краката му, обути в чисти вълнени чорапи, безпомощно висяха надолу. Но най-страшно беше, разбира се, лицето, застинало в отвратителна гримаса.

В първия момент не забелязах, че на гърдите му виси широк картон с едър надпис на немски език. Полковникът приближи и го прочете.

— Хм! — каза той кратко.

— Какво пише, другарю полковник? — запита Иван.

— Въжето е винаги по-дълго от езика! — преведе намръщено полковникът. — Доста поучително от тяхна гледна точка...

Едва го чух — сега ми се гадеше още по-силно, отколкото в колата. Иван приближи до обесения и също вдигна глава.

— Това е Хайнц! — каза той смаяно.

— Ти луд ли си? — възкликнах аз.

Приблжих като насън. Наистина приличаше на Хайнц, да, поразително приличаше на него.

— Какъв Хайнц? — попита полковникът любопитно.

Обясних му с няколко думи.

— Сега ще видим! — каза полковникът. — Свалете го! — обърна се той към войниците.

Стоях с гръб, докато го свалят. Така ми се виеше свят, че се опрях до стената. Когато се обърнах, войниците го бяха положили на земята и внимателно тършуваха по джобовете му. Най-после полковникът се обърна към мен и каза:

— Много жалко!... Никакви документи!...

После помисли и добави:

— Разгледайте го все пак...

Събрах всичките си сили и пристъпих напред. Сега вече го гледах съвсем отблизо.

— Ама разбира се, че е Хайнц! — каза Иван припряно.

— Да, това е Хайнц — отвърнах аз.

Но не бях съвсем сигурен. Изкривеното в предсмъртна гримаса лице сега ми се стори просто измъчено и нещастно. Но в очите не посмях да го погледна — толкова страшни бяха тия мъртви, изцъклени очи.

— Как му е цялото име? — попита полковникът.

— Кронер — отвърнах аз. — Хайнц Кронер...

— Като прогресивен ли го знаехте?

— Почти! — отвърнах аз неуверено.

Полковникът бързо ме погледна.

— Но очевидно дошъл му е умът в главата — каза той. — Тоя надпис доста много подсказва.

Да, наистина! Полковникът се обърна към адютанта.

— Погребете го в градските гробища — каза той. — Обикновен дървен кръст с надпис Хайнц Кронер... Знаете ли откъде е?

— От Кьолн — казах аз.

— Пишете от Кьолн... Това е всичко... Или не — как да се разбере, че не е загинал от наш куршум?

— Жертва на гестапо! — подсказва услужливо Иван.

— Тъй да бъде! — съгласи се полковникът, макар че изразът не му хареса особено.

Малко по-късно, когато боят утихна съвсем, аз разказах на полковника цялата история. Той ме слушаше с интерес, малка горчива усмивка лежеше на края на устните му. Само едно скрих от него — моите съмнения. Може би наистина беше Хайнц. А може би само приличаше на него. В края на краищата бяха изминали четири години, не беше никак лесно човек да е сигурен. „И по-добре е — мислех аз — да сгреша, отколкото да го лиша от правото му да има честен човешки гроб.“ Полковникът сякаш прочете мислите ми.

— Може и да не е Кронер — каза той. — А може би истинският Кронер да е заслужил и по-голямо уважение...

След малко адютантът ни намери квартира близо до комендантството. Когато започна да се мръква, ние побързахме да се приберем. Градът беше останал без електричество, улиците все още миришеха на съсипии, барут и кръв. Нощта бе съвсем тъмна, плътният мрак подпираше като жив стъклата на прозорците. Из града все още се

стреляше. Може би войниците от нощния обход пропъждаха с изстрели своята тревога от мрака, а може би някъде наистина се водеха престрелки. Лежах с отворени очи в тъмнината и се страхувах да заспя. Нервите ми бяха обтегнати от днешните преживявания, струваше ми се, че щом затворя очи, и ще видя в съня си мъртвото лице на Хайнц. Все още се стреляше, някъде бръмчаха самолети, оглушително лаеше в съседния двор куче.

И все пак съм заспал. И съм спал при това хубаво, здраво, без сънища. Силно чукане на прозореца ме накара да подскоча стреснато на леглото.

— Кой е? — извиках аз. Никой не ми отвърна. Напипах набързо електрическото фенерче в тъмното и насочих светлия сноп към прозореца. Някакво сурово лице ми се мярна в чернилката на нощта, което ме накара да настръхна.

— Кой е? — повторих аз уплашено.

— Не виждаш ли? — обади се сърдито до мене Иван.

— Тука ли живеят писателите? — попита зад прозореца войникът, който ни бе придружавал днес в щаера.

— Да, тук сме...

— Ставайте, полковникът ви вика...

За какво ли сме му потрябвали посред нощ? Може би трябваше веднага да тръгнем нанякъде. Нощта беше толкова непрогледна, че щом излязохме на улицата, веднага запалих фенерчето.

— Угаси го! — смъмра ме недоволно войникът. — Дето е светло — там и куршумът лети...

Той ни разказа, че досега застреляли двама войници от нощния обход. И двамата пушели в момента цигари. Вървахме, като се държахме един за друг, и все пак се спъвахме на всяка крачка, блъскахме се в дървета и огради, едва напредвахме. Сега ми се стори, че комендантството е едва ли не на другия край на града.

Полковникът веднага ни прие. Кабинетът му не беше лош, на прозорците бяха спуснати тъмни кадифени завеси. През миналата нощ тука навярно бе седял някой немски полковник, пиел е кафе и е давал нервни заповеди по телефона. Сега нашият полковник бе заел мястото му и ни се усмихна дружелюбно още щом се появихме на прага. На обикновен дървен стол до бюрото му бе седнал мъж на средна възраст със съвсем безбрадо, умърлушено лице. Целият му вид подсказваше,

че не е повикан тук на обикновен разговор, а дава някакви показания. Полковникът кимна да го отведат и погледна бързо часовника си.

— Прощавайте, не знаех, че е толкова късно! — извини ни се той малко смутено. — Пък не ми се чакаше до утре...

И аз погледнах часовника си — всъщност още не бе минало полунощ. Полковникът някак особено се усмихна.

— Нали видяхте цивилния човек? — попита той. — Узнахме, че е бил преводач от унгарски в немското комендантство, и веднага го арестувахме. Много интересни работи ни разказа той, ще ни бъдат от полза... Между другото каза нещо и за вашия Хайнц...

Аз трепнах.

— Не, той не знае името му — точно това е досадно. Но знае историята му. Хайнц е бил арестуван преди два дни. Трябвало е да бъде препратен в Секешфехервар и предаден там на военен съд. Но ние почнахме офанзивата и за това не останало време. Пък и много бързо пристигнахме тук. Като не знаел как да го мъкне със себе си, комендантът заповядал да го обесят. И той лично е съчинил тоя афоризъм, който висеше на гърдите на обесения...

— Но какво е направил? — попитах нетърпеливо аз.

— Ето това е най-интересното! — каза полковникът. — Хранели се в стола. И изведнъж Хайнц ударил с все сила чинията си в циментовия под и изкрещял: „Хитлер е свиня!...“. Спуснали се към него — той все крещял тия думи, докато пяна излязла от устата му...

Ние мълчахме поразени. Все тъй мълчахме и докато се прибирахме към квартирата си. Пуших нервно, без да мисля за куршума, който отнякъде ще ме сполети. Ти ли си бил, Хайнц? Или някой друг като тебе? Нима трябваше да минат четири години, за да разбереш тая проста истина?

Но не смеех да кажа гласно мислите си. Доста страници бях прелистил досега от тъмната човешка история и знаех, че много по-светли и големи умове са живели в много по-тъмни заблуждения. И с тях са умирали — без да ги разберат. Тая нощ само мълчах и го оплаквах в душата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.